

Jan Skácel – vybrané texty ze sbírky Smuténka (Československý spisovatel, 1965)

Zlatá brána

Hledal jsem hezké slovo pro tebe
a měl jsem na jazyku temnou višni.
I chřástal se mi líbil,
také tráva.

Dokonce autogen.

A náhodou jsem našel nejhezčí,
dívej se, venku *poprchává*.

Není to zlatý červencový liják,
co je jak mečem podepřená brána.
Můžeme vejít. Hlava nesejde.
Venku jen trochu, drobně *poprchává*.

Chvíle

Za žádnou pravdu na světě.
Ale jestli chceš,
za malý pětník ticha.

Je chvíle, která pŕlí krajinu.

Pokorný okamžik,
kdy někdo za nás dýchá.

Smlouva

Nechci, aby mne obmýšlel kterýkoliv bůh.
Mám odedávna svého,
pro vlastní potřebu, i k svému narovnání.
A pro pokoru, které je mi třeba.

Někdy se přihodí, že lidská duše smrdí
jak namoklá psí srst.
Za to se nerouhám. Chci jenom, aby bolest
opravdu bolela a slza byla slza.

Dopis

Jela jsem posledním autobusem z náměstí.
Večer byl tíživý a rmutný
jak prázdná voda.

Pořád jsem měla pocit,
že otevřeným oknem odpluji
a připojím se k mráčkům na obloze.

Abych se aspoň trochu utěšila,
rozhodla jsem se, že dříve nežli vzlétnu,
povzdechnu z hloubi duše.

Aby tu po mně zbylo něco nahlas.